

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De contritionis veritate aureum opus Fratris Joa[n]nis
Viualdi de Monte regali. ordinis fratrum predicatoru[m]
sacre pagine professoris**

Vivaldus, Joannes Ludovicus

[Augsburg], 1518

VD16 V 1772

De secundo gradu peccator[um] q[...] [con]sistit in locutione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30734

De peccato locutionis

cogitationes male. Ideoq; si pri^o prave cogitationi resistim^o in lapsu op^{is} noⁿ currim^o. Hec I^ust^o. Et Hiero. ad demetriam p^{ro}ginē ait. Ille maxie optet obf^uuare pctm vbi nasci solet. Statimq; ad primā tētatōis facie z malū aūq; cre scat restringere dū adhuc est in cogitatioe. Hec Hiero. Et idcirco cogitatio nes male siue de ope illicito in qb; hō p^{ro}cipit se inclinari ad pficiendū cogita^o tū si oportunitatē haberet sunt diligent^{er} examināde ac detestāde. Uñ Hiero. ad Demetriā ita inq^uit. In illa tē cogitatione peccatū est: q̄ suggestioni cōsensū sum mentis dedit: q̄ malū suū blande fouer: q̄ in factū gestit irrupere. Hui^o cogitatio est si ex aliq̄ impedita casu nō impleat volūtātē. Abblomīn^o actione criminis cōdemnat a d^{omi}no: vt illud in euāgelio legim^o. Qui viderit mulierem ad p^{ro}cupiscendū. Hec Hiero. Quapropter mag^{is} studio supflue cogitationes am putāde sunt teste Greg. Sz tū amputari fundit^o nequaq; possunt. Semp em caro supflua generat q̄ semp spūs ferro sollicitudis rescindat. Hic I^ust^o. i. ij. li bro de summo bono. ca. xxiij. dr sic. Cogitatio nāq; prava delectationē parit: delectatio cōsensionē: cōsensio actionē: actio p^{ro}suetudinē: p^{ro}suetudo necessitatē. Sicq; his vincul^o hō implicat^o qdā catena vicioz tenet astrict^o. Ita vt ab ea euelli nequaq; valeat nisi diuina grā manū tacētis apprehēdat. Hec I^ust^o. Et itez in eodē li. c. xxv. ita inq^uit. Sicut vipera a filiis in vtero possit lacerata permitti: ita nos cogitationes n^{ost}re intra nos enurrite occidūt: z p^{ro}cepto interi^o v^{is}peo veneno cōsumūt aiāq; nostrā crudeli vulnere p^{ro}imūt. Hec I^ust^o. Et sic p^{ro}z de primo gradu peccatorū.

De secundo gradu peccatorū q̄ p^{ro}stitt in locutione.

Secūdo grad^o peccatorum

Pctā lingue quātur mlti^o pliciter.

Periurū tener secū dū locum post ido latram.

Unde pctā locutiois discursēda sunt: qz quīs tenet membz sit lingua tamē vix teneri pōt: vt inq^uit Bern. Substātia qdē infirmū atq; exiguū est: sed vsu magnā z validū. Lingua i venis tenuis est: sed lata. id apris simū euacuādis sordib; instrumētū. Pctā igit locutiois maxie ex affectu z intentione loq^untis sūt p^{ro}siderāda: vt hz sc^{ri}ptus Tho. i. ij. q. lxxij. ar. ij. Brauant etiam pctā lingue multipl^o: scz frequētia: dolo: deliberatioe: cōditioe loq^uentis: cōditioe audietū: z cōditioe eoz q̄ q̄s fmo dirigit. Interroga igit teipm ac vt ligētius discere. Si blasphemasti vel abnegasti deū vl sc^{ri}ptos z q^uētēs. Quia si hō p^{ro}umpit in p^{ro}ba blasphemie p^{ro}siderādo significata p^{ro}boz semp peccat mortalit. Est q̄ppe tāte q̄uitat^o blasphemia vt oē pctm blasphemie cōparatū leu^{is} sit: vt dr glosa sup Esa. xviij. c. Et est q̄uit^o pctm homicidio: vt dr Tho. i. ij. q. xij. ar. ij. Si p^{ro} aliq̄s ex aliq̄ passioe subito p^{ro}upit i p^{ro}ba blasphemie: quoz scationē nō p^{ro}siderat tūc dr pctm veniale. Et p^{ro}ie nō hz rōnē blasphemie: qz p^{ro} mi mor^o deliberationē rōnis p^{ro}cedūt: vt dr s. Tho. vbi s. ar. ij. Dat q̄ tal^o regla ad iudicādū pctā fm Tho. q^u passio p^{ro}ueniēs iudiciū rōnis dimiuit pctm: seqns p^{ro} auget. Deinde cogita si falsuz iurasti z q^uētēs qz p^{ro}iurū int maxia pctā cōputat. Et est sp^o pctm mortale q̄uis ex loco vl ex leuitate vl lapsu lingue fiat si p^{ro}pēdit q̄ iurat. Et est q̄uit^o pctm homicidio: imo tenet scdm locū p^{ro}oz post ido latram. Et qz in cā cuiuslibet pcti defert iuramētū manifeste offēdit q̄ p^{ro}iurū p^{ro} maxio pctō h^{ab}et dz. Nec imerito qz p^{ro}iurare nomē dei videt qdā diuini nois de negatio. Hec oia sc^{ri}ptus Thomas in. j. q^uolibet. ar. xvij. Hinc Marc^o tull^o in ij. li. de officijs q̄st in fine libri dr sic. Nō em vllū vinculū ad restringēdā fidez iureiurādo maiores n^{ost}ri arti^o esse voluerūt. Itēz cogita si iurasti sine cā rōnabil^o. Si p^{ro} deū: si p^{ro} p^{ro}ginē Mariā: aut p^{ro} sc^{ri}ptos vel sc^{ri}ptas: si p^{ro} modū opprobriosuz nominādo mēbra dei vl sc^{ri}ptoz vt solēt scurre: ganeones ac pessimi pctōres. q̄ sic in sensu leues sunt. ita in loq^ua p^{ro}cipites teste Grego. Si p^{ro} sacra dei euāgelia: si per fidē ch^{ri}sti: vel p^{ro} corpus: aut per sanguinē eius: aut p^{ro} crucē: si p^{ro} animā tuā: si p^{ro} sacramēta vel sacramētalīa: si p^{ro} creaturas: aut p^{ro} alios diuersos ac multipl^o ces modos. Quotiens ergo peccator per tales modos iurando aduertit se falsum dicere semp peccat mortalit vt dicunt doctores catholici. Et sic Aug^ust^o.

dicte in sermone de collatione sancti Joannis baptiste. Ille qui hominem puocat ad ma-
 iorem iurationem et scit eum falsum iuraturum esse: vincit homicidam: quia homicida corpore
 occisurus est: ille autem animam. imo duas animas et eius que iurare puocavit et suam. hec Au-
 gustinus. Nota hic secundum Theodosium in .ij. q. lxxxix. ar. ij. q. iuramentum secundum se licitum est et ho-
 nestum ratione originis et finis. Sed cedit in malum alicui ex eo quod male vitur illo scilicet
 sine necessitate et cautela debita. Videtur enim modicam reuerentiam habere ad deum qui
 eum ex leui causa teste inducit. quod non presumeret etiam de aliquo viro honesto. Imminet
 etiam periculum perfurii: quia de facili homo in verbo delinquit. secundum illud iacobi .ij. c. Si quis
 in verbo non offendit hic perfectus est vir. ideo iuramentum solummodo querendum est ad
 subueniendum alicui defectui: ut quando homo alteri discredet. Nec est appetendum scilicet
 tamen in necessitate: ut medicina eo utendum est: inquit beatus Theodosius. Propterea diuus
 Hieronymus ad cellantiam in epistola que incipit. Verus scripture celebrata sententia est: sic
 ait. Verris vero atque iurare lingua tua proisus ignorer: tantusque in te sit veri-
 tatis amor: ut quequid dixeris iuratum putes. hec Hieronymus et Isidorus in .ij. li. de sum-
 mo bono. c. xxxj. inquit. Non est contra dei preceptum iurare: sed dum vsque iurandi facimus
 plurimum criminum incurrimus. Numquam ergo iuret qui plurimum timet. Et pariter infra tra sub
 iungit. Quacumque arte verborum quisque iuret: deus tamen qui conscientie testis est: ita hoc
 accipit sicut ille cui iurat intelligit. hec Isidorus. Chrysostomus quoque super illud Mat-
 thei. v. c. dico vobis non iurare: ita inquit. Nemo est qui frequenter iurat: quin aliquando
 non poret sic que consuevit in mala loqui aliquando loquitur inopportuna. Etiam cogita que
 vana que turpia quot amatoria verba locutus es: quia vanus sermo cito polluit mentes
 et facile agit quod libenter audis: teste Isidoro. Si quis vero in hominum turpibus verbis
 immiscuit deum vel sanctos si ibi fuit contemptus vel scandalum audientium: tunc mor-
 tale est. hinc Hieronymus ad demetriadem epistola incipit. Inter omnes materias que
 ab adolescentia dicitur sic. Numquam verbum inhonestum audias: aut si audieris tra scaris per
 dicitur merces hominum vno frequenter leuis sermone tectant claustra pudicitie. hec Hiero-
 nymus. Item cogita si adulator fuisse intendens aliquem decipere in temporalibus
 bonis vel spiritualibus mortale est. Et sic propter hominum verba adulatoria dedisti aliquid
 cui occasione supbie vel iactantie: aut vane glorie in qua intentione id egeris.
 quia teste Augustino. Adulatio est fallax laude seductio. Vel adulatio est simulata
 dilectio que merces a rigore veritatis emollit. hinc Hieronymus ad demetriadem. epistola
 incipit. Si summo ingenio pariter fratres scientia dicitur sic. Adulatores ut inimici
 eos caue: quorum sermones super oleum molles et ipsi sunt iacula. Corrupunt fletis lau-
 dibus leues animas. et male credulorum mentibus: blandum vulnus insigunt. Creuit hoc
 in nostra etate vitium et in ultimo fine sterit: nec tam augeri potest. in hac omnes scho-
 la studiumque dedimus ut officium putemus illudere. Quodque ipsi ab alijs libenter ac-
 cipimus: id alteris: quasi quoddam munus offerimus. et spe recipiende laudis eos a
 quibus laudari volumus ante laudamus. Sepe laudantium resistimus verbis ad fa-
 ctum. et in secreto mentis fauimus. maximumque fructum cepisse nos credimus: si vel fi-
 ctis laudibus predicamur nec cogitamus quod ipsi sumus sed quod alteris esse videamus
 mur. Unde eo producta res est ut neglecta veritate meriti: de sola opinione curemus.
 qui testimonium vltre nostre non a conscientia sed a fama petimus. Beata mens
 est que perfecte hoc vitium vincit: et nec adulat aliquando nec adulantem credit: que neque de-
 cipit alterum nec ipsa decipitur. hec Hieronymus. Et iterum in epistola ad cellantiam ait Hiero-
 nymus. Nihil est quod tam facile corrumpat merces hominum: nihilque est quod tam dulci ac molli
 vulnere animam feriat quam adulatio. Unde et sapiens: verba inquit adulatorum molles
 ferunt aut interiora ventris. Et diuis loquitur per prophetam: Popule meus qui beatus
 te dicitur ipse te decipit. Et infra iterum subiungit sic. Et sane gracie ac subtili
 artificium laudare alterum in commendatione sui: et decipiendo animum sibi obliga-
 re decipit. Et iterum ibidem Hieronymus. Quid prodest si omnes laudent: et conscientia
 accuset. Aut quod oberit si omnes accusent et sola conscientia defendat: que tam
 ea vanitas: relicta propria conscientia: alienam opinionem sequi: rapit vento false lauda-

Non debe-
 mus iura-
 re sine ne-
 cessitate.

Iurame-
 nto demus
 ut ut me-
 dicina.

Quid est
 adulatio
 Adula-
 tores sunt
 inimici.
 Pulchra
 sententia.

De detractiōe

tiōis: gaudere ad circūuentiōē suā z illusionē p bñficio accidere. hec Hiero.

Cōsequēter cogita si alicui fecisti iniuriā: dicit autē iniuriā qñ aliqd fit ptra oz dñe iur. Ideo iniuriā qñ sine iure: q ergo facte iniuriā: nō fuit ius. hinc Darius tullius in .j. li. d. offi. dicit sic. Qui autē nō defendit nec obstitit si pōt iniurte tā ē in vicio q si parētes aut amicos aut patriā deserat. Et itez in .iij. li. idem sic ait. Extremū autē pceptū in bñficijs operaq dāda est: neqd cōtra equitatez

**Quid est
mēdaciū**

cōtendas: neqd p iniuriā. Et itez. Si mēdax fuisti. Est autē mendaciū fm Augu. falsa significatio vocis cū intētiōe fallēdi. vt q mendaciū sit: necesse ē vt falsum pferat z cū intētiōe fallēdi. Est autē ppiū mēdantis aliud habere clausuz in pectore: aliō promptū in lingua. Si q mētiō es q notabile dānū vl

**Qualit
mēdaciū**

spūale vel rēporale pxiimi tui mortale ē. Si q mēdaciū fuit iocōsū aut officio sū ventale ē. Hinc hiero. ad demetriā in epla q incipit. Si sūmo ingenio: dicit sic sit pctm. Nihil vnq in te fictū sit nihil oīno fucatiū psciētā tuā q certe deo sp patet in

**Quid est
detractō**

mltitudine ppari pura. Nūq aliō corde teneas: aliō ore pēndas: qd pudet dice re pudeat etiā cogitare: hec Hiero. Dissente etiā si detractor fuisti: ex inuidia detractō pcedēs bona alioy denigrās teste Bern. Vel detractio ē reuelatio defectū pxiimi absentis. Id detractor dolose absentē mordet vt famā ei⁹ auferat: qd qdez dis fieri pōt fieri dupl: aut respectu boni. aut respectu mali. Si fiat detractō respectu boni: tūc pōt esse tribz modis. Vt cū qs negat bonū alteri⁹ aut taceret vbi nō dz: aut puerit. Si qo fiat respectu mali h etiā pōt fieri tripl. Vt cū qs reuelat vbi nō dz pctm pxiimi vl malū alteri⁹ ex odio z cū intētiōe nocēdi mortale est.

**Quid est
cōrumeliosos
fuisse.**

Aut detrahāt imponēdo falsuz aliqd notabile. z tūc vltra mortale tenet ad re stitutiōē fame vl dāni. Aut cū detrahāt aggrauat vel fingit aliqd notabile: et sicut peccat mortali: z si illa detractio importat infamiā tenet ad restitutiōē nē fame. hinc Hiero. ad cellāriā ita inqt. Nulli vnq oīno detrahās vt alioy vituperatiōe te laudabilē videri velis. Dags tuā vitā oīnare disce: q alienā carperet ac sp memor esto scpture dicēt. Noli diligere detrahere ne eradicet: pau ci etenim sūt q huic vicio renūciēt. Hec Hiero. Ampli⁹ examia teipm. Si

**Quid est
cōrumeliosa.**

cōrumeliosos fuisti. Est autē cōrumeliosa iniuriā vl vituperiū vel graue cōuitiū cū supbia vl impetu siue audaciā alicui obiectū. lo inqre q anio z q intētiōe prupisti in cōrumeliā: qz teste Salomone Prouer. x. c. q pferit cōrumeliā insti ptes est. Et itez Prouer. xx. c. Dēs stultū cōmiserit cōrumelijs. Et pxiē cōr melia: est deducere. id qd est q honorē alicui⁹ in noticiā ei⁹ z alioy qd sit pnd palit p pba iniuriōsa. Itez cogita si fuisti mordax vl maledict⁹. Dicit autēz maledictio fm Thomā viciū p qd impēatur aliqd malū q aliqd qd repugnat charitati. Qui q maledixerit alicui p odii vel vindictā peccat mortali. sicut j. Reg. xvij. ca. dicit q maledixit philiste⁹ dauid in dijs suis. Tāto autē istud peccatū dz qūis qto maledictis psona magis cōiūcta. ideo Exodi. xxj. ca. dicit. Qui maledixerit patri vel mri morte moriat. Hinc Paul⁹. j. ad Cor. vj. ca. Neqz maledicti neqz rapaces regnū dei possidebūt. Etiā cogita diligenti⁹ si fuisti

**De tacta
tia.**

tactator de virtutibz tuis aut operibz bonis: vt de sciētia: de industria: aut prudētia: aut diuitijs: aut dñio siue nobilitate siue potētia. Et inqre de intētiōe talis tactatē. Si ex arrogātia aut supbia aut inani glia aut ex pcepto alioy: qz fm radicē act⁹ volūtatē iudicabit pctm mortale vel veniale. Nā tactatē teste August. nō est viciū laudis hūane: s; viciū aie puerse amāris humanā laudē spreto testimōio psciētē. Hinc Hiero. in epla ad oceanū psolatorū q incipit Diuersoz opprobrioz tribulatiōes. Ita inqt. Si humanā laudē qrim⁹ dicit nā amittim⁹. Quisqz em ab hoibz tātū laudat inculpat a chō sic scriptū est. Ue vob dicitibz q habet psolatiōē vraz. hec hiero. Teste qz Uale. Nihil est qd magis dīminuat laudis pconū q suos assidue tactare success⁹. Discute patit si fuisti irrisoz pbis aut fact⁹ rez diuinaz: aut viroz illustriū: siue fuoz det

De murmuratione Fo. XXIII.

siue pauperum Christi. Et si sic irridendo iridebas in iuriam vel nocumētū vel notabilem
perturbationē aut villitatē aut denigrationē fame alicuius mortale ē. **Secus** si fecisti
aut cā loci vel ex leuitate. **Contra** irrisores dicitur puer. iij. c. Illusores ipse deludet et
māsuert dabit gratiam. z. xliij. c. **Quert** derisor sapientia z nō iuenit. z. xix. c. **Pa**
rata sūt derisoribz iudicia: hic Hiero. ad demetriā ait. **Ridere** z irrideri secula
ribz relinq. **Et** itez ad oceanū ita inq. **Quibusdā** nō sufficit qd p̄ta nolūt lu
gere pctā adhuc isup eos q lugere vident irridēt z i subānartōe hnt q̄s debue
rāt imitari. **Sz** veniet tps vt eoz risus puertat in luctū q̄bz nūc plāctus ē r̄b
sus. de q̄bz sc̄ptura dicit. **Tūc** stabūt iusti i maḡ p̄stātia aduersus eos q se angu
stauerūt: z q̄ abstulerūt labores illoz. **Uideres** turbabunt tiorē horribili z mi
rabunt i subitā tōe inspate salutis hec Hiero. **Examia** etiā si fuisti biliguīs
si susurro. **Ille** aut dicit susurro q̄ latet q̄si i aure obloq̄t d̄ alio vt sepet amicitia
iō teste Hugo. **Susurrōis** p̄p̄tū ē int̄ amicos discordiā seminare. **Et** differt su
surro a detractore: qz detractor tēdit ad denigronē fame. **Prop̄ea** differt fi
ne. **Est** aut susurratio q̄sul^o pctm̄ detractionē z ptumelia: qz amicitia quā tollere
nitit̄ susurro ē melior q̄libz alio bono exteriori: teste b. Tho. z iō Leui. xix. ca.
Nō eris erimiatōz nec susurro i p̄lis. z Eccl. xxi. c. **Susurro** coīnq̄nabit aiaz
suā z i oibz odiet. z Paul^o ad Ro. j. c. **Susurrones** z detractores sūt deo odib
biles. **Cogita** deide si fueris murmurator: qm̄ murmuratio q̄ssimū pctm̄ ē:
deo matie exosuz ac salutē nrē p̄rū. **Est** em̄ murmuratio fm̄ Robertū holkot
q̄rela cū ipatētia i his q̄ hō dicit ferre z patēt sustiere. **Solēt** at̄ hoies murmu
rare maxie d̄ tribz: aut d̄ deo p̄ q̄ndā displicētia quā q̄s h̄d̄ regimie vel admi stra
tione quā fac̄ circa hoies. **Aut** subdit̄ murmurāt p̄ supiores suos p̄ iobediētia
aut p̄ p̄mū p̄ iudiciā. **Cogita** q̄ de singul. **Si** offēdisti murmurādo p̄ deū: aut
de h̄ q̄ ḡndies: pluuias: tēpestates. siccitates: p̄tia. pestilērias: z alta aduersa im
mittit̄ hoibz. **Aut** qz p̄spa: honores: diuitias: z cetera bona tēpalia d̄stribuit
mal. **Aut** qz bonis donat paup̄tates: egestates: infirmitates: ex q̄ obloq̄s dicit̄
do deū iniustū qz mortale ē z sapit̄ blasphemā tal oblocutio. **Prop̄ea** filij is
rael q̄ p̄ deū murmurauerūt i deserto p̄terūt nec potuerūt intrare terrā p̄missiōis.
Uñ Hie. xliij. c. dicit sic. **Locut^o** ē dñs ad moysen z aaron dī. **Uscq̄** q̄ multitudo
hec pessima murmurat̄ i me. **Querelas** filioz isrl̄ audiu. **Dic** ergo eis. **Uñ**
ego ait dñs. **Sic** locuti sūt: audite me sic faciā yob. **In** solitudine hac facebūt
cadauera v̄ra. **Dēs** q̄ murmurat̄ est̄ a viginti annis z sup. z murmurast̄ p̄ me
nō irabit̄ i terrā sup quā leuauit manū meā vt habitare vos facerē p̄ref caleph
fillū sephone z Josue fillū nun. **Hec** tibi. **Et** iō s̄gn̄t dicit. j. Coz. x. c. **Neq̄** mur
murauerit̄ sic q̄dā eoz murmurauerūt z p̄ter ab exterminatore. **hic** Aug. sup
Joā. dicit sic. **De** nulla re maḡ deū offēdiste ille p̄ls iudat^o dicit q̄ p̄ deū murmu
rādo. **Etiā** dicit Hiero. redarguēs eos q̄ p̄ supiores suos murmurāt aut d̄tra
hūt. i fm̄oe de. xl. q̄ icipit. **Si** aaron z maria p̄ moysen murmurātes dī p̄ seruo
suo sensere vindictā q̄ro maḡ si alq̄s n̄m p̄positū suū v̄tpeo ore lacerauerit
diuina sn̄ia p̄ntet. **Hec** Hiero. **Demū** discute si secretoz reuelator fuisti. **Si**
de maloḡlar^o es: qz si de ope pcti mortal^o mortale ē. si p̄o d̄ ope pcti venial^o ve
ntale videt̄. **Si** occlta pctā cuiusq̄ d̄texit̄ siue ad i ḡm̄tia: siue ad d̄ffamādū
mortale ē: z teneris ad restitutionē fame q̄rū potes. qz bona fama ē p̄cipuū bo
nū int̄ oia extiora bona. **Nā** fac̄ hoiez idoneū ad officia hūana: z ē p̄ciosior cū
q̄ rebz t̄paliū. **Cur^o** rō ē fz Tho. i. ij. q. lxxij. ar. ij. qz hō p̄ defectū fame ipe
dit̄ a p̄lis ad q̄ habilitat̄ z adiuuat̄ p̄ bonā famā. **Etiā** bona fama ē p̄p̄nq̄oz bo
nis spūalibz: vt dicit Tho. vbi s̄. ar. iij. **Sūt** at̄ bōa spūalia q̄bz fama ē p̄p̄nq̄oz: p̄
cures: honoz: laus z gl̄ia. q̄ oia respicit bōa fama. **Itō** dicit fama a fādo: qz fādo p̄
uagat̄: vt vt dicit Hugo. i. li. d̄riuationū fama dicit q̄si famla: qz famulat̄ nob̄ admo
dū famule d̄scurredo: portādo rūozes d̄ nob̄ p̄ diuersas tras etiā nob̄ i ḡrātibz
Propterea Eccl. xli. c. dicit. **Curā** habe d̄ bono noie: h̄ em̄ maḡ p̄manebit q̄ mil
le thesauri magni z p̄ciosi. **Que** verba explanantur sic. **Curā** habe de bono

De mur
muratōe
Solent
homines
muru
rare d̄ tri
bus.

Bona fa
ma est p̄
ciosior cū
ctis rebz
t̄paliū

De peccatis

noie pseruado ne amittat pcurando vt restituat: precipue qñ est iniuste ablatu. Vel curā habe de bono noie: id est de bona fama q nō est appetenda ppter se: qz tunc esset vana glia: sed ppter honore dei z edificationē pimi. Vel curāz habe de bono noie. s. de bono opere vt bene viuas. Si em bene operado z bñ viuēdo adqrit bonū nomē: z h̄ p̄ hypocritas q vocari volūt: z esse nō volūt: nomen appetūt/ officii negligūt. Vel curā habe de bono noie presuposito tñ bo no cōscie. Vel curā habe de bono noie. s. q̄ ch̄ianus vocaris. Vñ. j. Jo. ij. ca. Videte qualē charitatē dedit nobis deus vt filij dei nominemur z sim. z Jo. j. ca. Dedit eis potestātē filios dei fieri. Demū curā habe de bono noie. s. dill

Bona fama ē nob qz noia v̄a sc̄pta sunt in cel. Ampli⁹ bona fama est nob nēcaria ppter alios nēcaria ppter alios

Quō z q̄ rēs lecti fama.

Corrigē da est lingua

ge: appere z ora vt nomē tuū scrip̄tū sit in libro vite. Lu. x. ca. Baudere z exultare: qz noia v̄a sc̄pta sunt in cel. Ampli⁹ bona fama est nob nēcaria ppter alios nēcaria ppter alios boni odorū n̄ sar̄z relucēt auditorib: nec fama sine ope pficit: sine qb̄ forma veri sacerdotū nō cōmēdat. Jō fm̄ Aug. duo sūt nob nēcaria. s. p̄scia z fama: p̄scia ppter nos: fama ppter p̄mū. Quis p̄o p̄scie sue p̄fides/ famā negligit/ crudelis ē. Incluti ḡ animi signū ē (teste Cassio) fame dilligere cōmodū. Nā q̄ affectat fame cōmoda/ peccūte negligit augmēta. Et itez. Regnātis facultas tūc fit dicit or cū remittit z adqrit thesauros fame neglecta vtilitate pecunte. Redif̄ ar̄ fama alicui⁹ dupl̄/ directe z idirecte: fm̄ Tho. i. ij. q. lxxij. ar. j. i r̄stōe ad tertū argumētū. Directe qdē q̄dupl̄. Vno mō qñ q̄s falsum iponit alteri. Secūdo qñ p̄m̄ adauget suis p̄bis. Tertio qñ occultū reuelat. Quarto qñ id qd est bonū d̄ mala intētionē factū vel peruerredō intētionē. Indirecte aut̄ leu d̄ fama dupl̄. Negādo bona alteri⁹/ v̄l malleose reticēdo vel minuēdo. Hec Tho. Tandē cogita si p̄ alios multiplices modos oblocut⁹ es p̄ deū z p̄ p̄mū. Aut p̄ clamores/ iurgia/ opprobria/ dissensionē/ rixas/ seditionē/ p̄bolita tes z hmōi. Idcirco lingua ē corrigēda: qz facti est valde ad p̄m̄ cū sit mobil̄ z sit istrumētū cordis: imo qñ vnū cū eo: z iō loquit̄ meditata. Quapropt̄ mo res hois lingua p̄dit: teste Hugone. Et q̄lis fmo oñdit: rat̄ anim⁹ approbat: qz ex abūdātia cordis os loquit̄. Hinc diu⁹ Hiero. ad Principiā i explanatio ne illi⁹ ps̄. Eructauit: epla incipit. Scio me Principia i ch̄io filla: d̄ sic. Quō iuxta q̄ltatē ciboz d̄ stomacho ructus erūpit z v̄l boni vel mali odorū flat⁹ indicū est: ita interioris hois cogitationē p̄ba pferūt. Hec Hiero. Et sic liquet p̄ dicta ad puz de sc̄do gradu p̄ccōz.

De tertio gradu p̄ccōz q̄ p̄sistit in p̄summatōe opis. Et agit̄ d̄ decē p̄cept̄ diuine leḡ/ de septē p̄ccis mortalib/ de q̄nq̄ sensib/ corporeis/ de trib/ p̄ccis theologicis ac moralib: atq̄ de alijs plurib/

Amplius examināda sunt ac dilligēter discutiēda peccata opis: qz p̄summatō p̄cc̄i est in ope: z iō p̄m̄ opis habet sp̄m̄ cōpletā: vt dicit sc̄r̄s Tho. in. j. ij. q. lxxij. ar. vij. Ad rememorādū ḡ p̄cc̄a opis oportet multa ac varia discutere. In p̄mis cogita dilligēter. x. p̄cepta diuine leḡ z discurre singula in qb̄ delictū: qz vt inq̄r Jo. gers. in trip̄rito suo. c. xv. In. x. p̄cept̄ diuine leḡ q̄si i qdā speculo polito: terso z mū

Precepta diuine legis et fidei: vitare p̄legere ac totū vite n̄re ac aiaz p̄sciaz q̄ n̄raz pulcritudine ac feditate possunt dilligēter p̄spicere. His mediātib/ cogit̄ hō v̄l ḡ sūt sp̄i te' sue decursum: q̄lter diuina p̄cepta fuauerit q̄ntū deuauerit: qb̄ modis fm̄ ractm̄ aie varias p̄ccōz sp̄s deū offenderit. Hec Joā. Gerson. Sed ad maiorē euidētiā ronalis tiam oim. x. p̄ceptoz diuine leḡ cōsiderandū est q̄ status ille iudaice leḡ fu⁹ Quare it totus figurat ac plen⁹ obscuritatib/ z enigmatib/. Que obscuritas designa facies mota fuit. Exo. xxxij. vbi s̄ra n̄ra habet q̄ descēdēte moyse d̄ mōre sinat habebat p̄i d̄z cor facie cornuta ex p̄sortio fm̄oīs dei. Alia ar̄ s̄ra h̄z facie splēdidā: qd̄ meli⁹ d̄z fm̄ nura sc̄r̄m̄ Tho. in cōmēto aureo sup. ij. epla ad Cor. ij. ca. lectiōe secūda. Hec ē in